

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာန ၂၃၃၃၊ ဝဇ္ဇ ဌာန ၂၃၃၄

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ်
	ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၂၃ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၇၀၀
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	လင်းဝဏ္ဏ
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းမိုးမိုး(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	တင်မီခိုင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
တန်ဖိုး	ဗုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄ ၅၀၀၀ ကျပ်

ချစ်ခိုင်စံ

မိလိန် ၊ ချစ်ခိုင်စံ

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၃

စာ ၁၇၆ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ဝင်တီ

(၁) ချစ်ခိုင်စံ

မိလိန်

ချစ်ခင်စံ

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၁၀၃)

နိဒါန်း

‘လောကမှာရှိတဲ့ လူတိုင်းက ပြစ်မှုကျူးလွန်ပြီးမှ ပြစ်ဒဏ်ကျခံ ကြရတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဘာပြစ်မှုမှ မလုပ်ခင်ကတည်းက ပြစ်ဒဏ်က ကျခံခဲ့ရပြီးသား။ အခုတော့ အဲဒီပြစ်ဒဏ်နဲ့ ကိုက်ညီမယ့် ပြစ်မှုတွေကို ပြန်လုပ်ရတော့မယ်’

ဘလက်ဟိုး

‘မတရားမှုကို တုံ့ပြန်ဖို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်တိုက်ခိုက်၊ အဲဒီလုပ်ဆောင်မှုက ငါ့အတွက် တရားတယ်’

အေးချမ်း

အပိုင်း (က)

အစတစ်ခု

အခန်း (၁)

ရန်ကုန်မြို့က ပူလောင်အိုက်စပ်နေသည့်တိုင်အောင် “နေမင်းသား” စာအုပ်ဆိုင်ကြီးထဲတွင်တော့ ထင်သလောက် မပူလောင်။ သို့သော် အပြင်ဘက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်လောက်အောင်အထိလည်း အေးမြနေခြင်း မဟုတ်ပြန်။ ဆိုင်ထဲတွင်တော့ အဲယားကွန်းတစ်လုံးက ဆိုင်အနှံ့ကို လေအေးများ တဖူးဖူး မှုတ်ထုတ်ပေးနေပါရဲ့။ ယခင် ပုံမှန်အနေအထား ဆိုလျှင်တော့ ဆိုင်ဝန်ထမ်းတချို့နှင့် စာအုပ်လာဝယ်သူတချို့ကို ဒီလေအေး ပေးစက်က အေးမြအောင် လုပ်ပေးနိုင်မည်ထင်ပါ၏။

ဒါပေသိ ဒီနေ့တွင်တော့ ဆိုင်ထဲတွင် စာအုပ်ဝယ်သူများကလည်း ယခင်ရက်များထက် သိသိသာသာ ပိုများနေပါသည်။ အကြောင်းမှာ ဒီနေ့တွင် စာရေးဆရာ ‘ကြည်လင်အေး’ ၏ ခုနစ်အုပ်မြောက် စာအုပ် မိတ်ဆက်ပွဲ ရှိသည်မဟုတ်လား။ ဒီအတွက် နေမင်းသား စာအုပ်ဆိုင်ကြီးတွင် စာအုပ်ဝယ်သူများက ယခင်နေ့များထက် ပိုများနေခြင်းသာ။ ထို့ကြောင့် လည်း နံရံမှာ တပ်ဆင်ထားသည့် လေအေးပေးစက်က အနီလူအုပ်ကြီးထံ လောက်ငသည့် အအေးဓာတ်များကို မပေးစွမ်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော်လည်း အပြင်ထက် ဆိုင်ထဲမှာက သိသိသာသာ အပူချိန်

လျော့နည်းနေသည့်အတွက် စာအုပ်လာဝယ်သူများနှင့် သူ့စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက် သိပ်တော့အားနာစရာ မရှိလှ။ ဒီအပြင် စာအုပ်ဝယ်သူများကလည်း ဆိုင်အပြင်နှင့်အတွင်း၏အအေးဓာတ်ကို မည်သူကမျှ အလေးဂရုထားဟန် မပေါ်။ သူတို့အတွက် ကြည်လင်အေး၏စာအုပ်ကို လာရောက်အားပေးခြင်းနှင့် စာရေးဆရာ၏ အမှတ်တရလက်မှတ်ကို ရရှိဖို့ကသာ အဓိက။

ကြည်လင်အေး လက်မှတ်ထိုင်ထိုးပေးနေသော စားပွဲဝိုင်းနားမှာလည်း သူ့စာဖတ်ပရိသတ်များက ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေပါ၏။ သူလည်း ခေါင်းမဖော်တမ်း လက်မှတ်ထိုင်ထိုးပေးနေမိပါသည်။ အချိန်အတော်ကလေး ကြာလာသည့်အခါ သူ့စားပွဲနားတွင် စာအုပ်ကလေးတွေကိုင်ပြီး အမှတ်တရလက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေသူများ လျော့နည်းသွားပါသည်။ အဲဒီအခါတွင်မှ သူလည်း နားရပါတော့သည်။

ထို့နောက် ထုတ်ဝေသူက သူ့ထံသို့ အွန်လိုင်းသတင်းသမားတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးပါ၏။ ထိုလူကလည်း သူ့ကို ဒီစာအုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် အင်တာဗျူးလိုကြောင်း ခွင့်တောင်းပါသည်။ သူလည်း အပန်းမကြီးသည့်ကိစ္စမို့ ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ သတင်းသမားက မေးပါ၏။

“ဒီစာအုပ်က ဆရာရဲ့ သတ္တမမြောက်စာအုပ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ ကျွန်တော်မေးလိုတာက ဒီစာအုပ်မှာပါတဲ့ ဇာတ်ကြောင်းက ဘယ်လိုမျိုးလဲဆိုတာပါ။ ဆရာအနေနဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် ဖြေပေးစေလိုပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဒီစာအုပ်က သက်ငယ်မုဒိမ်းကျူးလွန်ခံရပုံကို အခြေတည်ထားတာပါ။ ပြီးတော့ နစ်နာသူတွေအနေနဲ့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် တရားမျှတမှု မရတဲ့အခါ၊ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့သူတွေကို သူတို့နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်တွေစီရင်ဖို့ ကြိုးပမ်းပုံလေးပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ နောက်တစ်ခု သိချင်တာက ဒီဇာတ်လမ်းက ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းလား ဆိုတာပါပဲ”

သတင်းသမား၏ အမေးကို ကြားသည့်အခါ သူ့ရင်ထဲမှာ စစ်ခနဲ ဖြစ်သွားပါ၏။ ပြီးနောက် ဆို့တက်လာသော ရင်ငွေ့ပူပူများကို ပင့်သက်နှင့်

အတူ ဖြည်းဖြည်းချင်း မှုတ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။

“တကယ်တမ်းက သက်ငယ်မုဒိမ်းမှုဆိုတာဟာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာသာမကပါဘူး၊ ကမ္ဘာမှာလည်း ထုနဲ့ထည်နဲ့ကို ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စပါ။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းဟာ ဖြစ်ရပ်မှန် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောလည်း ဖြစ်ရပ်မှန်အတိုင်းပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ နောက်ထပ် သိလိုတာက ဆရာ့အနေနဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လိုကြောင့် ရေးဖြစ်သွားသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းပါ”

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ သူ အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီး လေးလေးနက်နက် ဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ကြောင့်လို့ပဲ ဖြေချင်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီလို အောက်တန်းကျတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို လုပ်နေတဲ့ လူ့ဗာလတွေကိုလည်း ရွံ့မုန်းတဲ့စိတ်က အခြေခံနေတာပေါ့လေ၊ ပြီးတော့ အဲဒီလို သက်ငယ်မုဒိမ်း ကျူးလွန်တဲ့သူတွေကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်လွှတ်လို့မရဘူး ဖြစ်နေပါတယ်။ သူတို့အတွက် တရားရေးက ချမှတ်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်တွေက သေးသိမ်လွန်းတယ်လို့လည်း ထင်မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ကျွန်တော့်အခြေအနေက တရားရေးကို ပြင်ခွင့်ရှိတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုထဲမှာပဲ စိတ်ကြိုက်တရားစီရင်လိုက်ရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ နောက်ထပ် မေးလိုတာက ဒီဝတ္ထုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပရိသတ်တွေအနေနဲ့ ဘယ်လောက်ထိ လက်ခံကြလိမ့်မယ်လို့ ဆရာထင်ပါသလဲ”

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ သူ့အနေနဲ့ ပြုံးစိစိဖြင့်သာ ပြန်ဖြေလိုက်ပါ၏။

“ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ ပြီးမြောက်အောင် ရေးသားလိုက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုကိုပဲ ထည့်ထားပါတယ်၊ ပရိသတ်တွေရဲ့ တုံ့ပြန် မှုကိုတော့ လုံးဝ ထည့်မစဉ်းစားထားပါဘူး၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်စာဖတ် ပရိသတ်တွေရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကိုတော့ လေးလေးနက်နက် ခံယူသွားမှာပါ”

အဲဒီနောက်တွင် အင်တာဗျူးသူက သူ့ကို နောက်ထပ် မေးခွန်း သုံး၊ လေးခု ထပ်မေးပါသည်။ အနာဂတ် အစီအစဉ်များနှင့် သက်ဆိုင်သည့် မေးခွန်းများလည်း ပါပါ၏။ သူလည်း ကျေကျေလည်လည် ဖြေလိုက်ပါတော့

သည်။ အတော်ကလေးကြာသည့်အခါ အင်တာဗျူးခြင်း ပြီးဆုံးသွားပါ၏။

အဲဒီနောက်တွင်တော့ သူ့ထံသို့ မိန်းကလေးသုံးယောက် ရောက်လာပါသည်။ လက်ထဲတွင်လည်း သူ့စာအုပ်ကို တစ်ယောက်တစ်အုပ်စီ ကိုင်လာပါ၏။ သူလည်း အမှတ်မထင် မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ထိုအထဲက တစ်ယောက်က သူ့အသိမိန်းကလေး ဖြစ်နေပါတော့သည်။ နာမည်က သူဇာ။

သူနှင့်ထိုမိန်းကလေးတို့ ခင်မင်နေကြသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။ မှတ်မှတ်ရရပြောရလျှင် သူ့စာအုပ် သုံးအုပ်မြောက်ထွက်စဉ်က ဤသို့ စာအုပ် မိတ်ဆက်ပွဲနှင့်အမှတ်တရလက်မှတ်ထိုးပွဲလုပ်ရင်း ခင်မင်သွားကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူဇာကလည်း စာပေဝါသနာအိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့အပြင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ မြန်မာစာ မဟာဝိဇ္ဇာတန်း တက်နေသည့် အတွက် စာပေကို ပိုမိုစိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ သူ့ထံသို့ သူဇာက တခြားမိန်းကလေးနှစ်ဦးကိုပါ ခေါ်လာခဲ့ပါတော့၏။ ပြီးနောက် သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း သူဇာက ခပ်ရိုရိုလေး ပြုံးပြပါသည်။ သူလည်း အလိုက်သင့် ပြန်ပြုံးပြလိုက်ပါ၏။ အနားရောက်လာ သည့်အခါ သူဇာက စကားစလိုက်ပါသည်။

“ဆရာရေ၊ စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲကိုတော့ နည်းနည်းနောက်ကျ သွားတယ်၊ ဒီနေ့ အတန်းချိန်က များလို့လေ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ပွဲလေးကို အခုလို တခုတ်တရ ရှိတယ်ဆိုရုံနဲ့တင် ကျေနပ်နေပါပြီ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဆရာရဲ့၊ ဆရာက ကျေနပ်နိုင်ပေမဲ့ ကျွန်မတို့က ဒီနေ့ပွဲမှာ ဆရာလက်မှတ် မရရင် မကျေနပ်နိုင်ဘူးလေ”

သူဇာစကားကို ကြားသည့်အခါ သူ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိသေး၏။

“လက်မှတ်များ လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူဇာနဲ့ကျွန်တော်က ခင်မင်ပြီး သားပဲ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်လည်း သူဇာတို့ တက္ကသိုလ်ဘက်ကို ခဏခဏ ရောက်ဖြစ်တာပဲလေ၊ ချိန်းချက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလည်း ကျွန်တော် ထိုးပေးမှာပါ”

အဲသည့်အခါ သူဇာက ချက်ချင်း ပြန်ချေပလေ၏။

“မတူဘူးလေဆရာရဲ့၊ ကျွန်မအတွက်တော့ အမှတ်တရ လက်မှတ်ထိုးပွဲမှာရတဲ့ လက်မှတ်က တခြားနေ့တွေမှာရတဲ့ လက်မှတ်ထက်

မိလိန်

ပိုပြီး အနှစ်သာရ ပြည့်ဝတယ်”

သူ့ဇာတိကို ကြားလိုက်သည့်အခါ သူ ဘယ်လိုမှ ပြန်မချေပ နိုင်တော့ပေ။ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးရင်းဖြင့်သာ အရှုံးပေးလိုက်ရတော့သည်။

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ သူ့ဇာတိ ကျွန်တော် စကားယှဉ်မပြောနိုင် တော့ပါဘူး”

သူ့စကားကိုကြားသည့်အခါ မိန်းကလေးသုံးယောက်စလုံး ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်ကြပါတော့သည်။ ထိုအထဲတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အပြုံးလေးက သူ့ရင်ထဲသို့ မြားတစ်စင်းအလား တန်းတန်းမတ်မတ် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာပါတော့သည်။ သိပ်လှသည့် အပြုံးကလေးပင်။ အမှန်ပြောရလျှင် ထိုမိန်းကလေးဆီကနေ သူ့မျက်လုံးတွေ ချက်ချင်း ခွာမရ။

ရင်ထဲကြည့်နူးမှုတွေနဲ့အတူ ထပ်ခါထပ်ခါ ကြည့်ချင်နေမိ၏။ သို့သော် ဆန္ဒကို သိက္ခာဖြင့် ထိန်းရမည့်အခြေအနေမို့ သူ့အာသီသများကို ဇက်ကြိုးသတ်လိုက်ရပါတော့သည်။ သို့ပေငြားလည်း မျက်ဝန်းထဲတွင်တော့ အနီမိန်းကလေး၏ အပြုံးလေးများက ပုံရိပ်ယောင်များသဖွယ် ထင်ကျန်နေ ပါတော့သည်။

ထို့နောက် သူဇာက သူတို့ဝယ်လာသည့် စာအုပ်များကို လက်မှတ် ထိုးပေးဖို့ ကမ်းပေးသည့်အတွက် သူလည်း ကြည့်နူးမှုများနှင့်အတူ လက်မှတ်များ ထိုးပေးလိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် သူဇာက အလိုက်တသိနှင့်ပင် ကျန်မိန်းကလေးနှစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါတော့သည်။ ကျေးဇူးကြီးပေစွ။

“ဆရာ၊ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူတို့က ကျွန်မ သူငယ်ချင်း တွေလေ၊ သူ့နာမည်က ‘နှင်းစံပယ်’ တဲ့၊ သူကတော့ ‘ဟောမာန်ဦး’ တဲ့၊ ကျွန်မလိုပဲ မြန်မာစာ မဟာတန်းတက်နေတာလေ၊ နောက်ပြီး သူတို့က ဆရာပုရိသတ်တွေပေါ့၊ ဆရာစာအုပ်တွေဆို အကုန်ဖတ်ဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာနဲ့လည်း ခင်ချင်နေကြတာလေ၊ အရင်ကတော့ ကျွန်မလည်း အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ ဆရာနဲ့ မိတ်ဆက်မပေးဖြစ်တာ”

အလို၊ ချစ်စဖွယ် အပြုံးလေး၏ နာမည်က ‘နှင်းစံပယ်’ ဆိုပါ လား။ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အေးမြပါပေ။ အပြုံးလေးက အေးမြသလို၊ အနေအထိုင်လေးကလည်း အေးမြမည့်ပုံပင်။ သူ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြန်ပြုံးပြ လိုက်မိပါ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေ

ရင်းချာလို သဘောထားလို့ ရပါတယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့် စာအုပ်တွေကို အခုလို အားပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ထိုအခါ နှင်းစံပယ်က နဖူးစပ်တွင် ဝေ့ဝေ့ကျနေသော ဆံနွယ်လေး များကို အသာအယာ သပ်တင်ရင်း၊ သူ့ကို မခိုးတရိုးလေး ထပ်မံ ပြုံးပြပြန် လေ၏။ သူ့အတွက်တော့ ထိုအပြုံးလေးသည် ကမ္ဘာ့အဖိုးအထိုက်ဆုံး အနုပညာလေးတစ်ခုလိုပင်။

ဒါပေသိ နှင်းစံပယ်က ထိုသို့သာ မကြာခဏ ပြုံးနေသော်လည်း သူ့ကိုမူ စကားတစ်ခွန်းပင် ရင်းရင်းနှီးနှီး မပြောချေ။ ကောင်မလေး ရှက်နေသည် ထင်၏။ ကြည်လင်အေးလည်း သူ့ကို အနှီကောင်မလေး စကားမပြောခြင်းအပေါ် များစွာ မရိုးမရွ ဖြစ်နေမိပါသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ သူ့ပါးစပ်နှင့်သူမို့ စကားမပြောသည်ကို ဘာမှလုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိ။

သူဇာနှင့်အတူ ပါလာသော ဟေမာန်ဦးကတော့ နှင်းစံပယ်နှင့်မတူ။ အစပိုင်းတွင် ကြည်လင်အေးကို သူနှင့်မရင်းနှီးသေးသည့် စာရေးဆရာမို့ ခပ်ယိုယိုသာ ဆက်ဆံသော်လည်း ကြည်လင်အေးက ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံဖို့ ပြောလိုက်ချိန်တွင်တော့ မြန်မာစာ မဟာတန်းသူပီပီ အချက်ကျကျ စကားစပြောပါတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်မတို့လို စာဖတ် ဝါသနာပါသူတွေကတော့ စာရေးဆရာတွေကိုတောင် ပြန်ပြီးကျေးဇူးတင်နေ မိတာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ရေးမှ ကျွန်မတို့က ဖတ်ခွင့်ရတာကိုး”

မဟာတန်းသူကြီး ဟေမာန်ဦးက မပြောသော်လည်း မပြောလိုပင်။ ပြောသည့်အခါတွင်လည်း ကြည်လင်အေးတစ်ယောက် ဘာမှကို ပြန်မချေပနိုင်လောက်အောင်အထိ တဆုံးကို ပြောချလိုက်ပါတော့သည်။ သူလည်း ပြန်မချေပနိုင်မည့်အတူတူ ခပ်ပြုံးပြုံးသာ နေလိုက်ပါတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် လက်မှတ်ထိုးသည့် စားပွဲခုံနားသို့ တခြားလူများ ရောက်ရှိလာကြသဖြင့် သူဇာတို့ အဖွဲ့လည်း အလိုက်တသိနှင့်ပင် နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ သို့သော် ထိုသို့ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာ သွားခြင်းသည် နေကွယ်ခါနီး၌ ဆည်းဆာ၏အလှတရားကို ခဏတာ မြင်ခွင့်ရလိုက်သည့် အတိုင်းပင်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူဇာတို့နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားချိန်တွင် လုံးဝကို စကားမပြောဘဲ အပြုံးလေးတစ်ပွင့်ကိုသာ အချိန်ပြည့် ပန်ဆင်ထား

မိလိန်

သည့် အလှနတ်သမီးလေးက သူ့ကို ပျော့ပျော့ညင်းညင်း နှုတ်ဆက်သွား
သောကြောင့်ပင်။

အမှန်မှာ နှုတ်ဆက်စကားလေးက မိနစ်ဝက်စာမျှပင် မရှိ။ သို့သော်
ကြည်လင်အေး၏ နှလုံးသားထဲတွင်တော့ ‘ဆရာ ခွင့်ပြုပါဦးရှင်’ ဟူသည့်
စကားလေးသည် နာရီပေါင်းများစွာကို ကျော်လွန်၍ ရက်ပေါင်း၊ လပေါင်း၊
နှစ်ပေါင်းများစွာထိတိုင်အောင် ပဲ့တင်ထပ်ကာ တက်တူးထိုးထားသည့်အတိုင်း
စွဲမြဲနေတော့မှာ အသေအချာပင်။

‘ပြန်ပေဦးပေါ့၊ အပြုံးကလေးရယ်’ ဟူ၍သာ သူတိတ်တိတ်
ညည်းဆိုမိ၏။ နောက်တော့ သူ၏ ပျော်ရွှင်ဖွယ် နေ့ရက်တစ်ရက်ကို
အပြုံးကလေးများ၊ အလွမ်းကလေးများ၊ ရယ်ရွှင်ဖွယ်လေးများ၊ ကြည်နူးဖွယ်
လေးများဖြင့်သာ လှလှပပ စီခြယ်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

စာရေးသူကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်း ဦးမျိုးချစ်ခိုင်ဖြစ်ပြီး၊ ကလောင်အမည်မှာ ချစ်ခိုင်စံဖြစ်သည်။ အဖ ဦးတင်မောင်ခိုင်၊ အမိ ဒေါ်အေးအေးချစ် တို့မှ ၁၇.၄.၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပဲခူးမြို့နယ်၊ ထုံးကြီးကျေးရွာ၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေးချင်းသုံးဦးအနက် အကြီးဆုံးသားဦး ဖြစ်သည်။

၂၀၁၀ခုနှစ်၌ တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကို အထက-ထုံးကြီးကျောင်းမှ စာတုဗေဒဘာသာရပ် ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ပညာရေးတက္ကသိုလ်တွင် ဆက်လက်ပညာဆည်းပူးကာ ၂၀၁၅ခုနှစ်တွင် ပညာရေးဘွဲ့(B.Ed) နှင့် ၂၀၂၃ ခုနှစ်တွင် Professional Diploma in Business Management and Administration ဘွဲ့ကို MMI တက္ကသိုလ်မှ ရရှိခဲ့သည်။

၂၀၁၂ခုနှစ်ထုတ် ရန်ကုန်ပညာရေးတက္ကသိုလ်နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းပါ **“လေပြည် သွေးတိုင်း အလွမ်းသင့်စေ”** ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေနယ်သို့ ခြေချခဲ့သည်။ ထို့နောက် ယခုထွက်ရှိဆဲ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဆောင်းပါး၊ အက်ဆေးနှင့် ဝတ္ထုတိုများ ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သည်။ Bago Weekley Journal တွင်လည်း ဆောင်းပါးများကို ပင်တိုင် ရေးသားခဲ့ပါသည်။

၂၀၁၈ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော ဇွဲ(ပညာရေး)၊ မောင်ထက်ဝေ(ငါတရော်)တို့နှင့်အတူ **“သုံးနားညိုတြိဂံ- လူငယ်နှင့်စာပေရေးရာ ဆောင်းပါးများ”**စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၂၀၁၉ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော **“အကွရာသစ်”**စာအုပ်များနှင့် **“ကျောက်ရိုင်းတုံးများ ထုဆစ်ခြင်း”**စာအုပ်တွင် အားဖြည့်ရေးသားခဲ့သည်။

တစ်ကိုယ်တော်လုံးချင်းအနေဖြင့် **“တိတ်တဆိတ် ပျံသန်းနေတဲ့လိပ်ပြာ”** ရသစာတမ်းငယ်များစာအုပ်၊ **“လူငယ်တွေ တကယ်ညှိနေသလား”** ဆောင်းပါးစုစည်းမှုစာအုပ်၊ **“စကားများတဲ့တီကောင်”** ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုစာအုပ်နှင့် **“ရွက်ခြောက်”**

လုံးချင်းဝတ္ထုနှင့် “နေပြည်တော် လင်းစေသား” လုံးချင်းဝတ္ထုတို့ကို ထုတ်ဝေထားပါသည်။

ယခုအခါ ပဲခူးမြို့တွင် ဇနီးဒေါ်ဆွေဇင်ဝင်း၊ သား ဂျွန်နိုင်းတို့နှင့်အတူ အေးချမ်းစွာနေထိုင်ရင်း မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ သတင်းစာများတွင် ဆောင်းပါး၊ အက်ဆေး၊ ဝတ္ထုတိုစသော သုတ၊ ရသစာပေများ ရေးသားလျက်ရှိပါသည်။

